TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 13. oktobrī*

Apvienotās lietas C-463/10 P un C-475/10 P

par apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko attiecīgi 2010. gada 24. un 27. septembrī iesniedza

Deutsche Post AG, Bonna (Vācija), ko pārstāv J. Zēdemunds [*J. Sedemund*] un T. Libigs [*T. Lübbig*], *Rechtsanwälte*,

un

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv T. Hence [*T. Henze*], J. Mellers [*J. Möller*] un N. Grafs Victums [*N. Graf Vitzthum*], pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otra lietas dalībniece —

Eiropas Komisija, ko pārstāv B. Martenčuks [*B. Martenczuk*] un T. Maksians Ruše [*T. Maxian Rusche*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 26. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 30. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savās apelācijas sūdzībās *Deutsche Post AG* (turpmāk tekstā — "*Deutsche Post*") un Vācijas Federatīvā Republika prasa atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 14. jūlija rīkojumus lietā T-570/08 *Deutsche Post*/Komisija un lietā T-571/08 Vācija/Komisija (turpmāk tekstā kopā — "pārsūdzētie rīkojumi"), ar kuriem Vispārējā tiesa

kā nepieņemamas noraidīja apelācijas sūdzību iesniedzēju prasības atcelt Komisijas 2008. gada 30. oktobra lēmumu, ar kuru Vācijas Federatīvajai Republikai tika dots rīkojums sniegt informāciju valsts atbalsta, kas piešķirts par labu *Deutsche Post*, procedūrā (turpmāk tekstā — "strīdīgais akts").

Atbilstošās tiesību normas

2 Saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 2. panta 2. punktu dalībvalstij, kura Eiropas Komisijai paziņo par projektu piešķirt jaunu atbalstu, ir pienākums šajā paziņojumā sniegt "visu vajadzīgo informāciju, lai Komisija varētu pieņemt lēmumu saskaņā ar 4. un 7. pantu".

3 Regulas Nr. 659/1999 5. pantā ir noteikts:

"1. Ja Komisija uzskata, ka attiecīgās dalībvalsts sniegtā informācija attiecībā uz kādu pasākumu, par kuru paziņots saskaņā ar 2. pantu, ir nepilnīga, tā lūdz visu vajadzīgo papildu informāciju. [..]

2. Ja attiecīgā dalībvalsts nesniedz lūgto informāciju Komisijas noteiktajā termiņā vai sniedz nepilnīgu informāciju, Komisija nosūta atgādinājumu, paredzot attiecīgu papildu termiņu informācijas sniegšanai.

3. Paziņojumu uzskata par anulētu, ja paredzētajā termiņā netiek sniegta lūgtā informācija [..]."

4 Regulas Nr. 659/1999 10. pantā ir paredzēts:

"1. Ja — neatkarīgi no informācijas avota — Komisijas rīcībā ir ziņas par varbūtēji nelikumīgu atbalstu, tā tūlīt izskata minēto informāciju.

2. Vajadzības gadījumā tā lūdz informāciju attiecīgajai dalībvalstij. *Mutatis mutandis* piemēro 2. panta 2. punktu un 5. panta 1. un 2. punktu.

3. Ja, neskatoties uz atgādinājumu saskaņā ar 5. panta 2. punktu, attiecīgā dalībvalsts neiesniedz lūgto informāciju Komisijas noteiktajā termiņā vai ja tā iesniedz nepilnīgu informāciju, Komisija pieņem lēmumu, ar ko tai prasa sniegt minēto informāciju (turpmāk — "rīkojums sniegt informāciju"). Lēmumā norāda, kāda informācija tiek prasīta, un nosaka atbilstīgu termiņu, kurā tā ir jāiesniedz."

5 Atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punktam:

"Iespējami nelikumīga atbalsta izskatīšana beidzas ar lēmumu saskaņā ar 4. panta 2., 3. vai 4. punktu. Ja tiek pieņemts lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru, iepriekšējo procedūru izbeidz ar lēmumu saskaņā ar 7. pantu. Ja dalībvalsts nepilda rīkojumu sniegt informāciju, minēto lēmumu pieņem, pamatojoties uz pieejamo informāciju."

6 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. panta 3. punktā ir noteikts, ka, "ja Komisija pieprasa uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām sniegt informāciju ar lēmumu, tā [..] norāda Eiropas Kopienu Tiesas tiesības pārskatīt lēmumu".

Strīda priekšvēsture

7 2007. gada 12. septembrī Komisija uzsāka formālās izmeklēšanas procedūru EKL 88. panta 2. punkta izpratnē attiecībā uz valsts atbalstu, kas piešķirts par labu *Deutsche Post AG* (C 36/07 (ex NN 25/07)). Šī lēmuma kopsavilkums tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (C 245, 21. lpp.).

8 2008. gada 17. jūlijā Komisija nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai pieprasījumu sniegt informāciju, kurā bija iekļauti jautājumi par *Deutsche Post* izdevumiem un ienākumiem laikposmā no 1989. līdz 2007. gadam. 2008. gada 12. un 21. augustā Komisija šai dalībvalstij nosūtīja atgādinājuma vēstuli, kurā tā vēlreiz prasīja paziņot pieprasīto informāciju.

9 Atbildēs, ko 2008. gada 5. augustā, 14. augustā un 29. septembrī sniedza Vācijas Federatīvā Republika, tā apstiprināja savu atteikumu sniegt informāciju par *Deutsche Post* pakalpojumiem un izdevumiem pēc 1995. gada. Tā tostarp apgalvoja, ka Komisijas pārbaudei ir jāattiecas vienīgi uz laikposmu no 1989. līdz 1994. gadam un ka, lai atbildētu uz šiem jautājumiem, būtu jāiegulda nesamērīgi daudz laika un darba.

10 Ar strīdīgo aktu Komisija, piemērojot Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu, deva rīkojumu Vācijas Federatīvajai Republikai 20 dienu laikā sniegt visu nepieciešamo informāciju, lai atbildētu uz iepriekš minētajiem jautājumiem. Komisija piebilda, ka, ja, neraugoties uz šo rīkojumu, Vācijas iestādes norādītajā termiņā nesniegs pieprasīto informāciju, tā atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punktam pieņems lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētie rīkojumi

11 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2008. gada 22. decembrī, *Deutsche Post* (lieta T-570/08) un Vācijas Federatīvā Republika (lieta T-571/08) atsevišķi cēla prasību atcelt strīdīgo aktu.

12 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2009. gada 19. martā, Komisija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu abās lietās izvirzīja iebildi par nepieņemamību. Vispārējā tiesa apmierināja šo iebildi, nolemjot, ka strīdīgais akts nav apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē.

13 Iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 24.–26. punktā un iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 22.–25. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, pirmkārt, ka, lai noteiktu, vai tiesību akts ir pārsūdzams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē, ir jāņem vērā tiesību akta saturs, nevis tā forma un, otrkārt, ka par starppasākumu, kura mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu un kurš nerada tiesiskas sekas, nevar celt prasību to atcelt. Vispārējā tiesa šajā ziņā ir atsaukusies tostarp uz Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 60/81 *IBM*/Komisija (*Recueil*, 2639. lpp.,

9. un 10. punkts), kā arī 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-521/06 P *Athinaïki Techniki*/Komisija (Krājums, I-5829. lpp., 46. punkts).

14 Attiecībā uz strīdīgā akta sekām Vispārējā tiesa iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 29. un 30. punktā, kā arī iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 28. un 29. punktā ir uzsvērusi, ka nav paredzēta nekāda sankcija, ja dalībvalsts neizpilda rīkojumu sniegt informāciju. Šāda rīkojuma mērķis esot ievērot sacīkstes principu.

15 Iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 31. un 32. punktā, kā arī iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 30. un 31. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka strīdīgais akts ir pieņemts administratīvajā procedūrā par valsts atbalsta pasākuma pārbaudi starp lēmuma par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu un galīgā lēmuma pieņemšanu. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka strīdīgais akts nenosaka galīgo lēmumu, jo Komisija šajā posmā vēl var nolemt, ka valsts atbalsts nepastāv vai ka attiecīgais atbalsts ir vai nav saderīgs ar kopējo tirgu. Kā ir norādījusi Vispārējā tiesa, no tā izriet, ka strīdīgais akts ir starppasākums, kura mērķis ir sagatavot Komisijas galīgo lēmumu.

16 Atbildot uz argumentu, kuru bija izvirzījušas *Deutsche Post* un Vācijas Federatīvā Republika, kuras, atsaucoties uz judikatūru par tādas prasības pieņemamību, kas celta par lēmumu, ar ko uzsāk EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālās izmeklēšanas procedūru (skat. 2001. gada 9. oktobra spriedumu lietā C-400/99 Itālija/Komisija (*Recueil*, I-7303. lpp.), uzskatīja, ka tiesību akta pagaidu raksturs uzreiz nenozīmē, ka tas nav pārsūdzams, Vispārējā tiesa iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 36. punktā un iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 35. punktā uzskatīja, ka šāda lēmuma par procedūras uzsākšanu un strīdīgā akta sekas nav salīdzināmas.

17 Attiecībā uz apgalvoto *Deutsche Post* un Vācijas Federatīvās Republikas procesuālās situācijas pasliktināšanos strīdīgā akta neievērošanas gadījumā Vispārējā tiesa abu pārsūdzēto rīkojumu 42. punktā apgalvoja, ka tieši Vācijas iestāžu atteikums sniegt Komisijai strīdīgajā aktā pieprasīto informāciju, nevis strīdīgais akts kā tāds var ieinteresētajām personām atņemt iespēju norādīt uz trūkumiem galīgā lēmuma faktiskajā pamatojumā. Pēc Vispārējās tiesas domām, ja Vācijas iestādes uzskatītu, ka Komisijas pieprasītā informācija nav nepieciešama, lai noteiktu faktus, vai arī ka pieprasītā izmeklēšana ir pārāk apgrūtinoša, salīdzinot ar iecerēto iznākumu, tās var izvēlēties ignorēt tām izdoto rīkojumu.

18 Vispārējā tiesa iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 46. punktā un iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 45. punktā ir secinājusi, ka strīdīgais akts nav uzskatāms par pārsūdzamu tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

Lieta Deutsche Post/Komisija (C-463/10 P)

19 *Deutsche Post* lūdz Tiesu:

— atcelt iepriekš minēto rīkojumu lietā *Deutsche Post*/Komisija,

— atcelt strīdīgo aktu un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest *Deutsche Post* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lieta Vācija/Komisija (C-475/10 P)

21 Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu:

— atcelt iepriekš minēto rīkojumu lietā Vācija/Komisija un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Ar 2010. gada 15. decembra rīkojumu Tiesas priekšsēdētājs nolēma apvienot lietas C-463/10 P un C-475/10 P mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai.

Par apelācijas sūdzībām

24 *Deutsche Post* un Vācijas Federatīvā Republika savu apelācijas sūdzību atbalstam norāda, ka Vispārējā tiesa, interpretējot jēdzienu "pārsūdzams tiesību akts" LESD 263. panta izpratnē, pārsūdzētajos rīkojumos ir pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā. Tās šajā ziņā izvirza piecus pamatus. Pirmais pamats ir par LESD 288. panta pārkāpumu, otrais — par to, ka nav ievērota judikatūra, saskaņā ar kuru valsts atbalsta jomā sagatavojoši akti var tikt uzskatīti par pārsūdzamiem tiesību aktiem, trešais — par rīkojuma sniegt informāciju radīto tiesisko seku neievērošanu, ceturtais — par efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu un piektais — par kompetenču sadalījuma starp Komisiju un dalībvalstīm atbilstoši LESD 107. un 108. pantam neievērošanu.

25 Tā kā pirmie četri pamati ir cieši saistīti, tie ir jāizvērtē kopā.

Lietas dalībnieku argumenti

26 Vācijas Federatīvā Republika un *Deutsche Post* apgalvo, ka ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu Komisijai ir skaidri piešķirtas pilnvaras pieņemt formālu lēmumu. Saskaņā ar LESD 288. pantu šāds lēmums ir saistošs un līdz ar to ir uzskatāms par pārsūdzamu tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē. Vispārējā tiesa,

vispār neņemot vērā strīdīgā akta formu, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 26. punktā un iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 25. punktā.

27 Vācijas Federatīvā Republika norāda — tas, ka strīdīgais akts ir uzskatāms par starppasākumu valsts atbalsta pārbaudes procedūrā, neskar to, ka tas var tikt uzskatīts par pārsūdzamu tiesību aktu. Ar to, ka galīgais lēmums ir pārsūdzams, neesot pietiekami, lai garantētu attiecīgo lietas dalībnieku intereses.

28 Apelācijas sūdzības iesniedzējas turpinājumā apgalvo, ka neatkarīgi no strīdīgā akta formas un pretēji tam, ko iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 46. punktā un iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 45. punktā nolēmusi Vispārējā tiesa, rīkojums sniegt informāciju atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam attiecīgajai dalībvalstij un uzņēmumam rada nelabvēlīgas saistošas tiesiskas sekas. Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka ar šādu lēmumu tiekot izbeigta administratīvā procedūra valsts atbalsta jomā, jo, ja attiecīgā dalībvalsts neizpilda minēto rīkojumu, šāds rīkojums ļaujot Komisijai pieņemt lēmumu, pamatojoties uz lietas materiālos jau esošo informāciju. Turklāt attiecībā uz dalībvalsti, kura neizpilda no Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punkta, to lasot kopā ar LESD 288. pantu un LES 4. panta 3. punktu, izrietošo pienākumu, var tikt uzsākta valsts pienākumu neizpildes procedūra saskaņā ar LESD 258. pantu.

29 Komisija, atbildot uz šiem argumentiem, norāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pasākumi, kas rada saistošas tiesiskas sekas un kas var skart prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli, ir tādi akti vai lēmumi, par kuriem var celt prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē (it īpaši skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *IBM*/Komisija, 9. punkts; 1999. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-308/95

Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-6513. lpp., 26. punkts; 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-443/97 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-2415. lpp., 27. punkts; 2000. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-147/96 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-4723. lpp., 25. punkts, kā arī 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-131/03 P *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, Krājums, I-7795. lpp., 54. punkts). "Lēmumam" LESD 288. panta izpratnē ne vienmēr esot šādas sekas. Komisija uzskata, ka to, vai tiesību akts ir pārsūdzams, nosaka nevis attiecīgā akta vai lēmuma forma, bet tā saturs. Tādējādi prasību atcelt lēmumu LESD 288. panta izpratnē vai aktu, kurš ir izteikts citā formā, var celt tikai tad, ja šis lēmums vai šis akts rada tiesiskas sekas trešām personām.

30 Vispārējā tiesa esot pareizi nolēmusi, ka strīdīgais akts nerada saistošas tiesiskas sekas, ietekmējot apelācijas sūdzības iesniedzēju intereses.

31 Komisija šajā ziņā paskaidro, ka procedūrā valsts atbalsta jomā dalībvalstīm atbilstoši LES 4. panta 3. punktam ir jānosūta Komisijai jebkāda tai vajadzīgā informācija, lai tā varētu lemt par valsts atbalsta pastāvēšanu vai nepastāvēšanu un tā saderību ar kopējo tirgu. Tādējādi dalībvalsts pienākums sniegt Komisijai tās prasīto informāciju drīzāk izrietot no LES 4. panta 3. punkta, nevis no rīkojuma sniegt informāciju.

32 Ar rīkojumu sniegt informāciju tiekot ievērots sacīkstes princips administratīvajā procedūrā. Dalībvalstij pēc Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktā — kopā ar šīs regulas 5. panta 2. punktu — paredzētā informācijas pieprasījuma un atgādinājuma ir dota pēdējā iespēja sniegt pieprasīto informāciju, pirms Komisija pieņem lēmumu, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju.

33 Komisija norāda, ka valsts atbalsta jomā atšķirībā no aizliegto vienošanos jomas tās kompetencē nav veikt izmeklēšanu pirms galīgā lēmuma pieņemšanas. Tādējādi Komisijai neesot iespējas noskaidrot faktus bez lojālas dalībvalstu sadarbības. Nevis rīkojums sniegt informāciju, bet dalībvalsts atteikums pakļauties šim rīkojumam ļaujot Komisijai pieņemt lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju. Turklāt tas, ka Komisija uzskata, ka tā ir pietiekami informēta un vairs nemeklē informāciju, pats par sevi neradot nekādas tiesiskas sekas. Savukārt šādas tiesiskas sekas radot juridisks vērtējums, kuru par šiem faktiem tā ir sniegusi galīgajā lēmumā. Tādējādi rīkojums sniegt informāciju esot uzskatāms tikai par sagatavojošu aktu, kas neietekmē attiecīgās dalībvalsts tiesisko stāvokli.

34 Komisija piebilst, ka apelācijas sūdzību iesniedzēju tiesības celt prasību atcelt galīgo lēmumu par atbalsta saderību ar kopējo tirgu tām nodrošina pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā. Uz iespējamajām pretlikumībām, kas varētu būt pieļautas sagatavojošos aktos, varot atsaukties prasībā par galīgo aktu, jo šie akti esot viena no galīgā akta sagatavošanas stadijām (iepriekš minētais spriedums lietā *IBM*/Komisija, 12. punkts).

35 Visbeidzot, Komisija uzsver faktu, ka par strīdīgā akta neievērošanu nav paredzētas nekādas sankcijas. Dalībvalsts, nepakļaujoties rīkojumam, netieši norādot, ka Komisijas rīcībā esošā informācija ir pilnīga un ka Komisija var pieņemt savu lēmumu, balstoties uz šo informāciju. Tas vien, ka attiecībā pret šo dalībvalsti var tikt uzsākta procedūra par valsts pienākumu neizpildi, neesot nedz sankcija, nedz apstāklis, kas var ietekmēt minētās valsts intereses. Tā kā dalībvalstīm saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu ir jānosūta Komisijai jebkāda tai vajadzīgā informācija, lai lemtu par valsts atbalsta pastāvēšanu vai nepastāvēšanu un par tā saderību ar kopējo tirgu, procedūra par valsts pienākumu neizpildi varot tikt uzsākta pat tad, ja nav izdots rīkojums sniegt

informāciju. Turklāt dalībvalsts intereses būtu ietekmētas tikai tad, ja Komisija patiešām izlemtu iesūdzēt dalībvalsti tiesā par Līguma pārkāpumu.

Tiesas vērtējums

36 No pastāvīgās judikatūras, kura iedibināta dalībvalstu vai iestāžu celto prasību atcelt tiesību aktu ietvaros, izriet, ka apstrīdami akti LESD 263. panta nozīmē ir visi iestāžu pieņemtie noteikumi neatkarīgi no to formas, kuru mērķis ir radīt saistošas tiesiskas sekas (it īpaši skat. 1971. gada 31. marta spriedumu lietā 22/70 Komisija/Padome, sauktu par "AETR", *Recueil*, 263. lpp., 42. punkts; 1994. gada 2. marta spriedumu lietā C-316/91 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-625. lpp., 8. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 27. punkts; 2005. gada 24. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-138/03, C-324/03 un C-431/03 Itālija/Komisija, Krājums, I-10043. lpp., 32. punkts; 2005. gada 1. decembra spriedumu lietā C-301/03 Itālija/Komisija, Krājums, I-10217. lpp., 19. punkts, kā arī 2009. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-370/07 Komisija/Padome, Krājums, I-8917. lpp., 42. punkts). Turklāt no judikatūras izriet, ka dalībvalsts, kā, piemēram, apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-475/10 P, var celt prasību atcelt tiesību aktu, kas rada saistošas tiesiskas sekas, bet tai nav jāpierāda interese celt prasību (šajā ziņā skat. 1987. gada 26. marta spriedumu lietā 45/86 Komisija/Padome, *Recueil*, 1493. lpp., 3. punkts, un iepriekš minēto 2009. gada 1. oktobra spriedumu lietā Komisija/Padome, 16. punkts).

37 Ja prasību atcelt iestādes pieņemtu tiesību aktu ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, Tiesa atkārtoti ir nospriedusi, ka šo prasību var celt tikai tad, ja šī tiesību akta saistošās tiesiskās sekas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā mainot tā tiesisko stāvokli (it īpaši skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *IBM*/Komisija, 9. punkts, un lietā *Athinaïki Techniki*/Komisija, 29. punkts, kā arī 2010. gada 18. novembra spriedumu lietā C-322/09 P *NDSHT*/Komisija, Krājums, I-11911. lpp., 45. punkts).

38 Tomēr ir jānorāda, ka iepriekšējā punktā minētā judikatūra ir tikusi iedibināta prasībās, kuras Savienības tiesā cēlušas fiziskas vai juridiskas personas par tām adresētiem tiesību aktiem. Ja — kā gadījumā, kurā tika izdots iepriekš minētais rīkojums lietā *Deutsche Post*/Komisija, — neprivileģēts prasītājs ir cēlis prasību atcelt tam neadresētu tiesību aktu, prasība, ka pārsūdzētā pasākuma saistošajām tiesiskajām sekām ir jābūt tādām, kas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā mainot tā tiesisko stāvokli, pārklājas ar LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem.

39 Tāpat ir jākonstatē, ka pārsūdzētajos rīkojumos Vispārējā tiesa apmierināja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, nolemjot, ka strīdīgais akts nav apstrīdams akts LESD 263. panta izpratnē.

40 Lai izvērtētu, vai Vispārējā tiesa, šajos rīkojumos nolemjot, ka par rīkojumu sniegt informāciju, kas izdots saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu, nevar celt prasību to atcelt, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, tādējādi, ņemot vērā šī sprieduma 36. punktā minēto judikatūru, ir jāizvērtē, vai šāds rīkojums ir uzskatāms par tiesību aktu, ar kuru tiek radītas saistošas tiesiskās sekas.

41 Šajā ziņā jāatgādina, ka Regulas Nr. 659/1999 10. pantā ir paredzēta procedūra, kura noris divos posmos un ar kuru Komisija var no attiecīgās dalībvalsts saņemt vajadzīgo informāciju par iespējami prettiesisku atbalstu, lai Komisija varētu izvērtēt pasākuma raksturu un tā saderību ar kopējo tirgu.

42 Attiecībā uz pirmo posmu Regulas Nr. 659/1999 10. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Komisija var lūgt attiecīgajai dalībvalstij iesniegt tai informāciju par iespējami prettiesisko atbalstu.

43 Otrajā posmā, ja dalībvalsts, neraugoties uz tai nosūtītu atgādinājumu, noteiktajā termiņā nesniedz lūgto informāciju, Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu "pieņem lēmumu, ar ko tai prasa sniegt minēto informāciju". Tādējādi procedūras otrajā posmā Komisija pieņem "lēmumu" LESD 288. panta izpratnē, ko šī iestāde turklāt neapstrīd.

44 Atbilstoši LESD 288. pantam "lēmumi uzliek saistības kopumā". Savienības likumdevējs, paredzot, ka rīkojumam sniegt informāciju ir lēmuma forma, bija domājis šādam aktam piešķirt saistošu spēku.

45 No iepriekš minētā izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu pieņemts lēmums rada saistošas tiesiskas sekas šī sprieduma 36. punktā minētās judikatūras izpratnē un līdz ar to tas ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē.

46 Iepriekš minēto pamatojumu apstiprina judikatūra par lēmumiem — informācijas pieprasījumiem —, kuri ir pieņemti, pamatojoties uz Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17, Pirmā regula par [EKL 81.] un [EKL 82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), 11. pantu, kurā — tāpat kā Regulas Nr. 659/1999 10. pantā — ir paredzēta procedūra, kas noris divos posmos un kuras otrajā posmā Komisija pieņem lēmumu, par kuru var celt prasību atcelt tiesību aktu (skat. 1980. gada 26. jūnija spriedumu lietā 136/79 *National Panasonic*/Komisija, *Recueil*, 2033. lpp., un 1989. gada 18. oktobra spriedumu lietā 374/87 *Orkem*/Komisija, *Recueil*, 3283. lpp.). Tāpat no Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta nepārprotami izriet, ka informācijas pieprasījums, kas izdots lēmuma formā, ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē.

47 Judikatūra, kuru Vispārējā tiesa ir minējusi pārsūdzētajos rīkojumos un saskaņā ar kuru, lai izvērtētu tiesību akta saistošo raksturu, ir jāņem vērā tā saturs, nevis forma, šo pamatojumu nemaina.

48 Turklāt — pretēji Komisijas uzskatam — tas, ka Regulā Nr. 659/1999 nav paredzēta sankcija gadījumā, ja dalībvalsts nepakļaujas rīkojumam sniegt informāciju, nav noteicošais fakts, lai izvērtētu, vai par tiesību aktu var celt prasību to atcelt.

49 Vispārējā tiesa, iepriekš minētā rīkojuma lietā *Deutsche Post*/Komisija 31., 32. un 46. punktā, kā arī iepriekš minētā rīkojuma lietā Vācija/Komisija 30., 31. un 45. punktā nolemjot, ka strīdīgais akts tā sagatavojošā rakstura dēļ nav uzskatāms par apstrīdamu tiesību aktu judikatūras izpratnē, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

50 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka — nenoliedzami — starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, principā nav uzskatāmi par tiesību aktiem, par kuriem var celt prasību tos atcelt (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *IBM*/Komisija, 10. punkts, un lietā *Athinaïki Techniki*/Komisija, 42. punkts, kā arī 2010. gada 26. janvāra spriedumu lietā C-362/08 P *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, Krājums, I-669. lpp. 52. punkts). Tomēr šie minētie starppasākumi vispirms ir tiesību akti, kuros ir pausts iestādes pagaidu viedoklis (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *IBM*/Komisija, 20. punkts; 1990. gada 14. marta spriedumu apvienotajās lietās C-133/87 un C-150/87 *Nashua Corporation* u.c./Komisija un Padome, *Recueil*, I-719. lpp., 8.–10. punkts; 1997. gada 18. marta spriedumu lietā C-282/95 P *Guérin automobiles*/Komisija, *Recueil*, I-1503. lpp., 34. punkts, kā arī 2000. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-147/96 Nīderlande/Komisija, *Recueil*, I-4723. lpp., 35. punkts).

51 Prasība atcelt tādus tiesību aktus, kuros ir izteikts Komisijas pagaidu viedoklis, varētu likt Savienības tiesai sniegt vērtējumu par jautājumiem, par kuriem attiecīgajai iestādei vēl nav bijusi iespēja pieņemt lēmumu, un līdz ar to šādas prasības rezultātā priekšlaicīgi tiktu uzsākta diskusija par lietas būtību un tiktu sajaukti dažādie administratīvās procedūras un tiesvedības posmi. Tādējādi šādas prasības pieņemšana izskatīšanai nebūtu saderīga ar pilnvaru sadalījuma starp Komisiju un Savienības tiesu sistēmām, Līgumā paredzētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, kā arī pareizas tiesvedības prasībām un likumīgu Komisijas administratīvās procedūras norisi (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *IBM*/Komisija, 20. punkts).

52 Tomēr šajā lietā prasība atcelt strīdīgo aktu, ar kuru Komisija lūdz Vācijas iestādēm sniegt informāciju par *Deutsche Post* ieņēmumiem un izdevumiem laikā no 1989. līdz 2007. gadam, nevar sajaukt dažādos administratīvās procedūras un tiesvedības posmus (iepriekš minētais spriedums lietā *IBM*/Komisija, 20. punkts). Šādā prasībā atcelt tiesību aktu Savienības tiesai nav jālemj par valsts atbalsta pastāvēšanu vai tā iespējamo saderību ar kopējo tirgu.

53 Turpinājumā jānorāda, ka no judikatūras izriet, ka par starppasākumu nevar celt prasību arī tad, ja ir pierādīts, ka attiecībā uz šī pasākuma apgalvoto prettiesiskumu var atsaukties tādas prasības atbalstam, kura celta par galīgo lēmumu, kuru šis pasākums sagatavojis. Šādos apstākļos prasība, kas celta par lēmumu, ar kuru procedūra tiek izbeigta, nodrošinātu pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *IBM*/Komisija, 12. punkts; 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija, *Recueil*, 1965. lpp., 19. punkts, kā arī iepriekš minēto 2001. gada 9. oktobra spriedumu lietā Itālija/Komisija, 63. punkts).

54 Tomēr, ja šis pēdējais minētais nosacījums nav izpildīts, jāuzskata, ka starppasākums — neatkarīgi no tā, vai tajā ir sniegts attiecīgās iestādes pagaidu viedoklis, — rada autonomas tiesiskas sekas un tādējādi par to var celt prasību to atcelt (skat.

iepriekš minēto spriedumu lietā *AKZO Chemie* un *AKZO Chemie UK*/Komisija, 20. punkts; 1991. gada 28. novembra spriedumu lietā C-170/89 *BEUC*/Komisija, *Recueil*, I-5709. lpp., 9.–11. punkts; 1994. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-39/93 P *SFEI* u.c./Komisija, *Recueil*, I-2681. lpp., 28. punkts; iepriekš minēto 2001. gada 9. oktobra spriedumu lietā Itālija/Komisija, 57.–68. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Athinaïki Techniki*/Komisija, 54. punkts).

55 Šajā lietā jākonstatē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu izdots rīkojums sniegt informāciju rada autonomas tiesiskas sekas.

56 Prasība, kas celta par lēmumu, ar ko tiek izbeigta procedūra attiecībā uz iespējamo valsts atbalstu, kas piešķirts *Deutsche Post*, apelācijas sūdzības iesniedzējam nevar nodrošināt pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā.

57 Šajā ziņā jākonstatē, pirmkārt, ka, ja, kā šajās lietās uzskata apelācijas sūdzības iesniedzējas, rīkojums būtu nesamērīgs tiktāl, ciktāl pieprasītā informācija nav būtiska, lai izvērtētu valsts pasākumu saskaņā ar LESD 107. un 108. pantu, starppasākuma prettiesiskums nevarētu ietekmēt Komisijas galīgā lēmuma tiesiskumu, jo šis pēdējais minētais lēmums netiktu balstīts uz informāciju, kura iegūta, atbildot uz minēto rīkojumu.

58 Otrkārt, ja Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu uzdod dalībvalstij sniegt pieprasīto informāciju, tā pieņem "lēmumu" LESD 288. panta izpratnē.

No tā izriet, ka attiecīgās dalībvalsts atteikums pakļauties šādam rīkojumam ir uzskatāms par Līgumos paredzētā pienākuma neizpildi LESD 258. panta izpratnē.

59 Prasībā sakarā ar valsts pienākumu neizpildi dalībvalsts, kurai adresēts tāds lēmums kā rīkojums sniegt informāciju, nevar tiesiski pamatot tā neizpildi, pamatojoties uz tā iespējamo prettiesiskumu. Šāda rīkojuma tiesiskums ir apstrīdams citā procedūrā, proti, ceļot LESD 263. pantā minēto prasību atcelt tiesību aktu (šajā ziņā skat. 2001. gada 22. marta spriedumu lietā C-261/99 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2537. lpp., 18. punkts, un 2008. gada 14. februāra spriedumu lietā C-419/06 Komisija/Grieķija, 52. punkts).

60 Tādējādi prettiesiskuma, kas, iespējams, ir pieļauts starppasākumā, sekas netiek iznīcinātas ar prasību, kas celta par galīgo lēmumu. Tas, ka dalībvalsts, kura nepakļaujas rīkojumam sniegt informāciju, neizpilda Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktā paredzētos pienākumus, varētu tikt konstatēts neatkarīgi no iespējamās prasības atcelt galīgo lēmumu iznākuma.

61 Visbeidzot, ir jānoraida Komisijas arguments par to, ka iespēja celt prasību atcelt saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu pieņemtu lēmumu radītu situāciju, kurā dalībvalstij, kas atsakās atbildēt uz lūgumu sniegt informāciju par paziņotu vai nepaziņotu atbalstu, tiek nodrošināta plašāka tiesību aizsardzība tiesā, ja runa ir par nepaziņotu atbalstu.

62 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 659/1999 5. panta 3. punktā ir noteikts, ka, ja attiecīgā dalībvalsts pēc atgādinājuma saņemšanas nesniedz informāciju, kas ir pieprasīta Komisijas lūgumā sniegt informāciju attiecībā uz paziņotu atbalstu, vai sniedz

nepilnīgu informāciju, paziņojumu uzskata par anulētu. Šādos apstākļos paziņojuma anulēšana nozīmē, ka šis atbalsts ir uzskatāms par nepaziņotu atbalstu tādējādi, ka attiecīgās dalībvalsts atteikuma sniegt lūgto informāciju rezultātā gan gadījumā, kad par atbalstu sākotnēji ir ticis paziņots, gan gadījumā, kad par atbalstu vispār nav ticis paziņots, tiktu pieņemts apstrīdams tiesību akts, proti, "lēmums" Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punkta izpratnē.

63 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa, nolemjot, ka par strīdīgo aktu nevar celt prasību to atcelt, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Šādos apstākļos, tā kā nav jāizvērtē piektais pamats, ir jāapmierina pirmais, otrais, trešais un ceturtais pamats.

64 Lietā C-463/10 P Komisija tomēr lūdz Tiesu gadījumā, ja tā nolemtu, ka strīdīgais akts ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē, mainīt iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Deutsche Post*/Komisija ietverto pamatojumu, norādot, ka *Deutsche Post* celtā prasība bija nepieņemama, jo šai sabiedrībai nebija tiesības celt prasību LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē. Šajā lietā izvirzot iebildi par nepieņemamību, Komisija faktiski ir uzskatījusi, ka strīdīgais akts *Deutsche Post* neskar ne tieši, ne individuāli.

65 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai fiziska vai juridiska persona prasību par lēmumu, kas adresēts citai personai, var celt tikai tad, ja šis lēmums to skar tieši un individuāli.

66 Pirmkārt, runājot par to, vai strīdīgais akts, kas ir adresēts Vācijas Federatīvajai Republikai, *Deutsche Post* skar tieši, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šis nosacījums prasa, lai tiktu izpildīti divi vienlaicīgi izpildāmi nosacījumi, proti, lai apstrīdētais pasākums, pirmkārt, tieši ietekmētu indivīda tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļautu nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pavisam automātiska un izriet tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (skat. 2009. gada 10. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-445/07 P un C-455/07 P Komisija/*Ente per le Ville Vesuviane* un *Ente per le Ville Vesuviane*/Komisija, Krājums, I-7993. lpp., 45. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

67 Komisija uzskata, ka šajā lietā šis nosacījums neesot izpildīts, jo ar strīdīgo aktu vienīgi Vācijas Federatīvajai Republikai esot lūgts nosūtīt konkrētu informāciju. Ar šo rīkojumu līdz ar to neesot uzlikts pienākums noteikt kādu valsts pasākumu, kurš būtu pilnībā automātisks un izrietētu no paša Savienības tiesiskā regulējuma. Tieši Vācijas Federatīvās Republikas rīcība noteiktu, vai šis rīkojums būtu adresēts *Deutsche Post* vai kā tā liktu šai sabiedrībai sniegt šo informāciju.

68 Šajā lietā ir jākonstatē, ka strīdīgais akts *Deutsche Post* skar tieši LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

69 Pirmkārt, *Deutsche Post*, kuras labā veikts pasākums, uz kuru attiecas strīdīgajā aktā minētā informācija, kā šīs informācijas turētājai būtu jāizpilda rīkojums sniegt informāciju.

70 Otrkārt, pieprasītās informācijas galīgais un izsmeļošais saturs izriet no paša strīdīgā akta, Vācijas Federatīvajai Republikai šajā ziņā neatstājot nekādu rīcības brīvību.

71 Attiecībā uz to, vai pārsūdzētais tiesību akts *Deutsche Post* skar individuāli, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru citas personas, kas nav lēmuma adresāti, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē to individuālo īpašību dēļ vai apstākļu, kuru dēļ tās atšķiras no citām personām, dēļ un tādējādi tās ir individuāli izceltas tāpat kā šī lēmuma adresāti (it īpaši skat. 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā C-260/05 P *Sniace*/Komisija, Krājums, I-10005. lpp., 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Komisija uzskata, ka strīdīgais akts *Deutsche Post* neskar individuāli, jo tas tai neesot adresēts, kā arī neuzliekot tai nekādu pienākumu.

73 Šajā ziņā ir jānorāda — tas, ka strīdīgais akts nav adresēts *Deutsche Post*, nav būtiski, lai izvērtētu, vai minētais akts šo sabiedrību skar individuāli LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

74 Turpinājumā ir jākonstatē, ka rīkojums sniegt informāciju ir saistīts ar iespējamā valsts atbalsta, kurš piešķirts *Deutsche Post*, pārbaudes procedūru. Strīdīgajā aktā minētā informācija attiecas vienīgi uz *Deutsche Post*. Līdz ar to minētais akts šo sabiedrību skar individuāli šī sprieduma 71. punktā minētās judikatūras izpratnē.

75 Tā kā strīdīgais akts *Deutsche Post* skar tieši un individuāli, lietā C-463/10 P nav jāveic Komisijas ieteiktā pamatojuma aizstāšana.

76 No visa iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzība ir jāapmierina un pārsūdzētie rīkojumi ir jāatceļ.

Par lietas nodošanu atpakaļ Vispārējai tiesai

77 No Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. panta pirmās daļas izriet, ka, ja apelācija ir pamatota, Tiesa var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai sprieduma taisīšanai.

78 Tiesas rīcībā ir vajadzīgā informācija, lai abās lietās taisītu galīgu spriedumu par Komisijas pirmās instances tiesvedībā izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

79 Ņemot vērā šī sprieduma 36.–62. punktā minēto pamatojumu, šī iebilde par nepieņemamību, kas attiecas uz to, ka par strīdīgo aktu nevar celt prasību to atcelt, ir jānoraida. Turklāt tiktāl, ciktāl lietā T-570/08 *Deutsche Post*/Komisija iebilde par nepieņemamību attiecas arī uz to, ka strīdīgais akts apelācijas sūdzības iesniedzēju nav skāris tieši un individuāli, arī šī iebilde, ņemot vērā šī sprieduma 65.–75. punktā minēto pamatojumu, nevar tikt apmierināta.

80 Savukārt, ņemot vērā apstākļus šajās lietās, Tiesa nevar izskatīt *Deutsche Post* un Vācijas Federatīvās Republikas celtās prasības pēc būtības.

81 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apspriešana Vispārējā tiesā un minētās tiesas veiktais vērtējums, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa abās lietās ir apmierinājusi Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu, neuzsākot apspriest lietu pēc būtības un nesākot mutvārdu procesu, attiecās vienīgi uz celto prasību pieņemamību.

82 Līdz ar to lietas ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā taisītu spriedumu par apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumiem atcelt strīdīgo aktu.

Par tiesāšanās izdevumiem

83 Tā kā lietas tiek nodotas atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem, kas ir saistīti ar šo apelācijas tiesvedību, pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 14. jūlija rīkojumus lietā T-570/08 *Deutsche Post*/Komisija un lietā T-571/08 Vācija/Komisija;

2) noraidīt Eiropas Komisijas Eiropas Savienības Vispārējā tiesā izvirzītās iebildes par nepieņemamību;

3) lietas nodot atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā taisītu spriedumu par *Deutsche Post AG* (lieta T-570/08) un Vācijas Federatīvās Republikas (lieta T-571/08) prasījumiem atcelt Komisijas 2008. gada 30. oktobra lēmumu par Vācijas Federatīvajai Republikai izdotu rīkojumu sniegt informāciju valsts atbalsta, kas piešķirts *Deutsche Post AG*, procedūrā;

4) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]